

Juha Mäntylä

Rakas
Joulupukki
-Toiveita
toisille

Juha Mäntylä

Rakas Joulupukki

Toiveita toisille

© 2025 Juha Mäntylä

Kannen suunnittelu: Tiitu Lehtineva

Sisuksen taitto: Juha Mäntylä

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-2818-5

On olemassa pieni kaupunki, jota ei löydy kartoista. Sen katujen nimet ovat kuitenkin kaikille tuttuja, ne voisivat olla ihan missä tahansa suuressa tai pienessä kaupungissa: Kuusikatu, Tähtikuja, Pikkupolku ja Jouluranta. Siellä lumi maistuu puhtaalta, leipomosta leijailee pullan tuoksu ja postilaatikot odottavat postia kuin tietäen, että pian niihin saapuu jotain tärkeää.

Eräänä päivänä joulukuun alkupäivien aikaan kaupungin postineiti, Lumi Korhonen, huomasi jotakin kummallista. Hän kantoi varastohuonetta avatessaan laatikkoa, josta putosi kirje. Pieni punainen kuori oli auki, ja siinä luki suurilla kirjaimilla:

"JOULUPUKKI, KORVATUNTURI !"

Hän ei kiinnittänyt siihen ensin erityistä huomiota. Mutta seuraavana päivänä tuli toinen samanlainen, ja sitten kolmas ja neljäs.

Kirjeitä tuli joka päivä lisää. Ne oli kirjoitettu eri käsialoilla. Toisissa isot kirjaimet huojuivat, toisissa sanat vaeltelivat sinne tänne. Jotkut kirjeet tuoksuivat piparilta, jotkut oli kirjoitettu tuoksupaperille, ja yhdessä oli kissankarva liimautunut kuoreen.

Lumi huomasi pian, että nämä eivät olleet tavallisia kirjeitä Joulupukille. Yksikään lapsi ei pyytänyt itselleen mitään. He toivoivat asioita toisille. Naapureille, ystäville, eläimille, opettajille ja jopa koko maailmalle.

Silloin Lumi teki päätöksen. Hän ei lähettänyt kirjeitä heti Korvatunturille, vaan asetti ne kaikki postikonttorin ikkunaan esille, yhteen pitkään riviin. Lumi halusi, että jokainen pysähtyisi niiden ääreen, kuuntelemaan. Siellä ne loistivat kuin pienet joulun sydämet ja kun ihmiset kulkivat ohi, he pysähtyivät lukemaan, ensin yksi, sitten toinen, ja pian koko kaupunki. Joku pyyhki silmäkulmaansa, joku hymyili hiljaa.

Jouluaattoon mennessä kirjeitä oli kaksikymmentäneljä. Koko kaupunki osasi ne ulkoa, mutta kukaan ei tiennyt, kuka ne kaikki oli kirjoittanut. Jokaisessa kirjeessä oli allekirjoitus, lapsen allekirjoitus. Ehkä lapset olivat tehneet ne yhdessä, tai ehkä Joulupukki oli halunnut muistuttaa, että joulun suurin lahja on se, että ajattelemme toisia ihmisiä, ajatus toisesta ihmisestä.

Niin syntyi tämä kirja – pieni kaupunki paperilla, täynnä toiveita, lämpöä ja ihmettä. Ja jos kuuntelee tarkasti, voi vieläkin kuulla, kuinka jossain kaukana joku lapsi sulkee kirjekuoren ja kuiskaa:

"Rakas Joulupukki..."

L U M I

Aamu alkaa aina samalla tavalla. Lumi avaa postikonttorin oven ja pieni kello helähtää oven yläpuolella. Ulkona on vielä hämärää, sellainen talven sininen hetki, jolloin maailma ei kiirehdi mutta ei ole kuitenkaan kokonaan pysähtynyt. Hän ripustaa villahuivinsa naulakkoon, laittaa kahvinkeitTIMEN päälle ja sytyttää pöydälle kynttilän, vaikka tietää, että se ei kuulu turvallisuusohjeisiin. Mutta se kuuluu aamuun, ja se on ollut Lumin rutiini jo vuosien ajan. Postihuoneessa tuoksuu paperilta, tuoreelta kahvilta ja joltakin vaikeasti määriteltävältä, ehkä se on jokin joulunodotuksen tuoksu. Pöydällä lepää kasa kirjeitä, ruskeita ja valkoisia, osa paksumpia kuin toiset. On paketteja, joista osa on paketoitu todella taidokkaasti. Osa on paketoitu miten sattuu, mutta pääasia on, että ne on paketoitu.

Lumi pitää siitä, että näkee työssään kaikenlaisia tapoja paketoita lahjoja. Lumi tietää, että niiden sisällä on maailmoja, paljon tarinoita. Toiset kirjeet tuoksuvat uuden elämän alulta, toiset vanhan lopulta. Hän on oppinut, että kirjekuori painaa enemmän, jos sen sisällä on surua.

Kun Lumi oli lapsi, hän kirjoitti kirjeitä isoäidilleen. Isoäiti asui toisella paikkakunnalla, ja Lumi piirteli kuoriin kukkia ja sydämiä, kirjoitti niin monta kertaa sanan ”rakastan”, että muste alkoi levitä. Isoäiti vastasi aina, hitaasti ja kauniilla käsialalla. Hänen kirjeensä alkoivat sanoin ”*Rakas Lumini.*” Sitten tuli yksi kevät, jolloin ei tullut enää kirjettä. Äiti kertoi, että isoäiti oli kuollut. Lumi istui monta tuntia postilaatikon vieressä, aivan varmuuden vuoksi, jos kirje kuitenkin tulisi vielä. Ehkä siksi Lumi meni töihin postiin.

Hän sanoo aina, että se oli sattumaa, mutta ei se ollut. Hän vain halusi olla siinä paikassa, missä kirjeet tulevat ja lähtevät, siinä rajapinnassa, jossa ihmiset vielä yrittävät tavoittaa toisiaan. Joskus, kun hän lajittelee postia yksin myöhään illalla, hän miettii, että hänen työnsä on vähän kuin pitää maailmaa kasassa liimapaperin ja postimerkin avulla.

Hänellä ei ole omaa perhettä. On työ, koti, muutama ystävä ja vanha kissa nimeltä Pippuri, joka nukkuu aina takan vieressä ja valvoo, että Lumi syö jotain edes joka toinen ilta. On harrastuksia: kerran viikossa hän käy kuorossa, joskus kirjastossa. Aina joulun aikaan hän yrittää leipoa pipareita, mutta taikina loppuu ennen kuin pellille asti päästään. Hänellä on myös hiljaisuus. Se ei ole yksinäisyyttä, vaan jotakin syvempää, melkein lohdullista. Joskus Lumi miettii, että hiljaisuus on kuin kirje, jota kukaan ei ole vielä avannut. Sen sisällä on sanoja, mutta ne tulevat näkyviin vasta, kun joku uskaltaa avata sen.

Hän on hyvä kuuntelemaan hiljaisuutta. Työpäivän jälkeen, kun posti on suljettu, hän jää usein istumaan hetkeksi pöydän ääreen. Hän kuulee, miten rakennus hengittää, miten katosta tippuu jäävettä ränniin ja miten jossain kaukana kuuluu auton

Pienessä kaupungissa alkaa tapahtua kummia. Postineiti Lumi löytää kirjeitä, joissa lapset eivät pyydä lahjoja itselleen – vaan toivovat hyvää toisille. Ne eivät ole tavallisia kirjeitä, vaan muistutuksia siitä, että joulun suurin lahja ei ole se mitä saamme, vaan se, mitä annamme toisille.

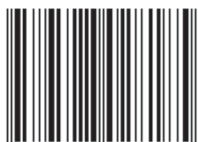
Kirjeet kertovat ystävydestä, rohkeudesta ja lohdusta. Joku toivoo yksinäisille joulutervehdyksiä, toinen eläimille lämpöä, kolmas joulupukille lepoa.

Lumi laittaa kirjeet postikonttorin ikkunalle, ja pian koko kaupunki pysähtyy niiden ääreen. Kirjeiden tekstit alkavat kulkea ihmiseltä toiselle, ja joulusta tulee jotain enemmän kuin juhla – se muuttuu yhteiseksi ihmeeksi.

Rakas Joulupukki – Toiveita toisille on tarina toiveista, ihmisistä ja sanoista, jotka löytävät perille silloinkin, kun osoite puuttuu, ja siitä, että joskus pieninkin toive voi valaista kokonaisen kaupungin.

Kansi: Tiitu Lehtineva

ISBN 978-952-802-818-5

9 789528 028185